

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

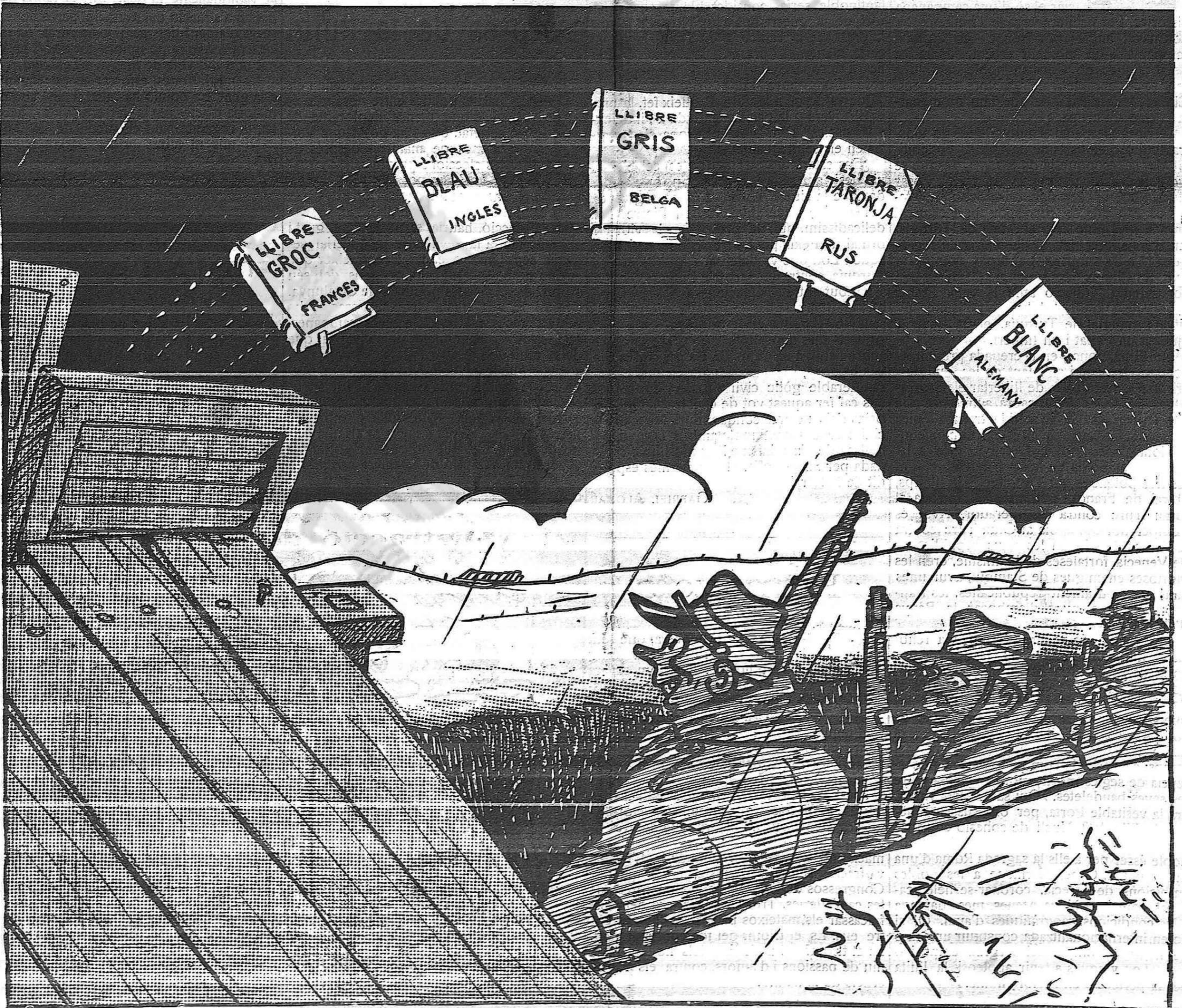
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

DAVANT ELS LLIBRES DE COLORS

—Vetaquí un «arc de Sant Martí» que no senyala pas gens de bonança.

Tànger

Aquests dies darrers s'ha sentit a Espanya un estrany soroll d'armes. Diversos diaris n'han parlat misteriosament. Màiters recollits, fàbriques d'armes i municions que treballen de nit i de dia, tropes que tornen de l'Àfrica del Nord...

Tancant les Corts, el govern de Madrid ha fet caure el teló. Mes darrera del teló sembla que passa alguna cosa.

Què passa? Ningú ho sab concretament, ningú parla amb claretat, tot són mitges paraules, i xiu-xieigs, i confidències a cau d'orella.

Hi ha un símptoma un poc inquietant. I és que les dretes espanyoles, que fins ara havien sigut partidàries de la neutralitat, no s'alarmen pel soroll d'armes que se sent. Al contrari: sembla que l'entin amb complacència.

Al mateix temps, vèus repetides criden: Tànger, Tànger! Nosaltres, davant el nom de Tànger, pensem en el de Tetuán. Tànger i Tetuán eren dos noms plens d'il·lusions per als nostres africanistes càndids. Però l'ocupació de Tetuán ha donat resultats tant desfavorables per Espanya, que l'ocupació de Tànger ja no pot ésser per ningú una falaguera il·lusió...

La marxa sobre Constantinoble

Al la guerra havia pres tant d'aparicions dramàtiques com ara. La marxa de les esquadres aliades a través dels Dardanelos sembla anunciar el sò d'una campanada històrica. Per primera vegada, l'immens poder naval anglès pot trobar—en aquesta campanya,—un moment escènic, aparatós.

La caiguda de Constantinoble seria una renovació completa dels factors europeus. Ciutat predestinada, bé podríem anomenar-la la clau d'Europa.

Curiosa anomalia: el món religiós no mostra avui cap entusiasme davant la possibilitat de la reconquesta de Bizanci, perquè se troba unit estretament a la causa del Cèsar alemany. L'aliança del Kaiser amb els interessos clericals se correspon perfectament amb la seva unió amb el Soldà de Turquia. En el fons, una mateixa llei d'atracció regeix l'una i l'altra simpatia. La ferria dominació que constitueix la Germania d'avui té una comunitat de filiació amb la vella tirania eclesiàstica i amb el doble despotisme espiritual i material de Turquia, en la qual se ajuntan un Papat i un Imperi.

No hi hà, doncs, en la creuada present, el concurs frenètic i anhelant de les multituds cristianes, fraternoses de llibertat als Sagrats Llocs. El *Trace fiero* caurà avui sense que cap gran poeta catòlic soni la trompa èpica recordant el Càntic de Moisés... El món confessional, sobre tot a Espanya, més aviat apoiaria al Soldà en la seva defensa contra les tres potències qui l'assalten. Un temps, el rei de França, *cristianíssim*, apoiava al Gran Turc contra l'Emperador. Avui és l'Emperador qui apoia al Gran Turc contra la França. I així com les naus republicanes de Venècia, fortalises de llatísim, eren les glorioses enemigues de Sтамбуl, avui unes naus més purament republicanes, les franceses, estan a punt d'embocar la Banya d'Or.

El valor polític sofrirà, doncs, una renovació més considerable que'l valor religiós en la presa de Constantinoble. Difícilment podrà ara aventurar-se una opinió sobre el domini futur de la gran ciutat històrica. Lo que sí pot dir-se és que ella serà la via de aproximació entre llatins i eslaus. Fins ara ha exercit de reducte contra la marxa del temps; s'és erigida com una tancada persistència de segles morts, momia viventa entre les seves bandeletes. ¿Qui sab si esdevindrà ara la veritable Porta, per on Rússia conegui la llibertat? Nucli de cohesió entre els pobles bàlcànics, podrà també Constantinoble ésser per a ells la sagrada Roma d'una futura unitat. O bé, oferint-se a les nobles ambicions de Grecia, coronar-se helènica—ment com una Nova Atenes, més adaptada a les condicions geogràfiques d'avui. O, si volen, internacionalitzada, constituir un camp de neutrals competències, gran empori o mercat on vingués a tenir apoteosi la lluita per la perfecció en l'esforç humà.

Si l'èxit acompanya als aliats, podrà dir-se que l'única maniobra afortunada de la diplomàcia de Berlín, l'aliança turca, acaba també per traduir-se en perjudici de l'interès germànic. El domini de les mars per la Triple Entente és un cercle opressor entorn d'Àlemanya, però també, fins avui, el domini de les portes del Bàltic pels alemanys i de les portes del Mar Negre pels turcs dificultava la vida de Rússia.

Com a efecte moral, la caiguda de Constantinoble seria, considerablement, el més fort de la guerra fins avui. No seria ja sols la presa de la capital d'un Estat, sinó, en certa manera, la presa de la capital geogràfica d'Europa. Seria l'obertura violenta i airosa d'una nova Edat, l'Edat Novíssima. ¿Què valdrien, a la vora d'aquell fet, la presa d'Anvers o la pacífica entrada a l'indefensa Bruseles? Tota la vella Europa s'estremiria en els seus fonaments.

¿Ens estarà destinat aqueix espectacle? El viú desig amb que ho esperem no ens fa oblidar que la ciutat menaçada és un sagrari de bellesa imponderables. Aquell Pierre Loti delicadíssim, qui va presenciar la violació brutal de Pekín per les tropes internacionals, aquell Loti que va defensar espiritualment a Turquia contra la barbarie búlgara i va ésser rebut entre aclamacions a Constantinoble, deu ara sofrir la batalla interior dels seus dos esperits, el de francès i el d'artista. Aquests dies apocalíptics, en que ens cau sobre l'ànima els murs de les delicioses ciutats belgues, i les arcades de Reims, i l'imponderable gòtic civil d'Arras i d'Ipres, de ens cal fer aquest vot de civilitzats. Que les bales dels nostres conqueridors respectin la ciutat de Constantinoble amb la seva doble bellesa de bizantinisme i art musulmà, coronada per Santa Sofia, el temple més esplèndid de la terra!

GABRIEL ALOMAR

Primavera

ARRIBA la primavera, que serà enguany primavera de sang i d'horror. Tot-hom espera per als dies primaverals esdeveniments decisius en la gran guerra d'Europa. El bon temps! Paradoxals mots... A mida que'l temps millorarà, les flors de la mort germinaran, horribles, damunt els camps de batalla.

Aleshores de la guerra dels Balkans, en l'aurès amb frases d'eloqüència victor-huguesa, demanava a l'hivern que deturés la ferotge lluita, ja que ni la pesta ni la diplomàcia no aconseguien deturar-la. L'hivern va fracassar com a pacifista, igual que els Congressos de La Haia i que els esforços de les cancelleries. Tres anys més tard hem vist fracassar els mateixos pacifistes, l'hivern entre ells. És el triomf del foc contra el fred. És el triomf del petit cor dels homes, càlid niu de passions i d'amors, contra els rigors cruels de la natura.

L'hivern, vençut, reula, i la primavera, amiga dels poetes, s'acosta amb pressa. *Germinat, Floreal, Pradiat...* Venen els mesos joves, els mesos de la vida, que ara seran mesos de la mort. Tot—homes, terres, plantes—viurà per a morir. Viurà més per a morir millor.

¿Es, doncs, aquesta guerra, un crim enorme? Els bel·ligerants són uns criminals? Aquesta guerra és un crim solament amb relació a uns pocs criminals enlairats. Els demés que lluiten, homes de totes les nacions, soldats de tots els uniformes, defensors de la bona i de la mala causa, moren i maten per un sentiment generós, per un ideal que ells creuen alt i noble.

Primavera. Bon temps damunt la terra i damunt la mar. Pur el cel, tebi l'aire, dolça la vida. L'escenari blanc de l'hivern se transforma en escenari de colors. Els homes podran destruir-se més còmodament. Tindran més espai per abraonar-se, més dies hàbils per matar-se mutuament, més ampies i florits fossars. La terra estarà millor preparada per rebre els cadàvers dels qui vagin caient.

Dura llei del món, aquesta que imposa la solució per la força dels grans conflictes humans! Però és una llei, encara. No serveix de res el negar-la; no serveix de res aclucar davant d'ella els ulls porucs. No són els millors homes els qui neguen la dura llei d'avui, sinó els qui la regoneixen amb intim dolor i demanen a l'esdevenir la magna victòria del Dret dins la Pau.

A. ROVIRA I VIRGILI

Després de la lluita

El defecte més gros que tenen els partits polítics entre nosaltres és el d'una manca deplorable de serietat, que s'ha posat una volta més de manifest després de les eleccions provincials.

La Lliga pot estar ben satisfeta d'haver aconseguit l'acta per a tots els seus candidats. Sense necessitat d'amagar la seva satisfacció, hauria sigut de bon gust i més escaient a la seva *pose* magisterial senyalar senzillament el fet, i regoneixer que encara no ha sapigut infiltrar gens del seu esperit en les masses populars de Catalunya. Contra lo que d'ella debia esperar-se ha bongat joiosament totes les seves campanes, anunciant cridanerament una victòria que deixa molt que desitjar.

Els republicans hem fet pitjor. Hem perdut i ens malmem la gargamella i la serietat cridant un triomf mentida, i omplint la primera plana dels nostres diaris amb unes lletres ben grosses per a encastar als ulls dels nostres devots, ja que no podem portar-ho al seu ànim, l'il·lusió de *no haver perdut*.

No hi hà sinceritat ni en els uns ni en els altres. Els republicans deuríem confessar que hem perdut la confiança del poble republicà. Les nostres discordies; la facilitat amb que ens insultem grollerament, primer, per a abraçar-nos grotescament després; la mala mà que tenim en triar els homes que en un moment donat han de simbolitzar els nostres ideals; la superficialitat de les nostres campanyes i la poca perseverància que posem en la nostra actuació, han allunyat del nostre costat als elements sans i abnegats del nostre poble que són els que han donat sempre, amb la seva generosa empenya, les victòries al partit republicà. Que examinin la seva consciència els prohoms del nostre partit i pot-ser trobin els motius de haver deixat perdre aquella formidable força republicana que donava vinticin mil vots a l'Esquerra i vinticin mil vots al partit radical.

En quan als regionalistes tampoc són sincers en les seves manifestacions. No és la *consciència catalana* la que els ha donat tantes actes com han volgut, sinó la seva organització perfecta, la seva traça en tirar tota mena d'aigües al seu molí, la seva habilitat política. Ha sortit victoriosa la *murriesca* de La Lliga, però no ha triomfat l'ànima regionalista.

Per més que La Lliga s'esforci en disfracar la veritat, la opinió sab que en tot lo bò que'l regionalisme ha fet dintre la Diputació, ha tingut la col·laboració lleal dels partits d'esquerra; que no ha sigut sol a les Corts en la defensa dels interessos de Catalunya; que no és tota seva l'actuació de les Societats Econòmiques; que no són exclusivament els seus joves els representants de la cultura catalana. Sab també la opinió que el regionalisme té quasi tota la culpa de la pèssima situació del Municipi barceloní i del reviscolament del caciquisme rural. La *consciència catalana* no ignora tot això i ha donat nou mil vots de menys a La Lliga.

Es inútil, doncs, esforçar-se en enganyar a la gent. La opinió ha callat, i s'ha endut la majoria d'actes, en la darrera lluita, l'habilitat, la organització i els medis de La Lliga. Ni uns ni altres poden parlar de victòries.

JEPH DE JESPU

SONATA XLIX

A s'han acabat les eleccions, ha guanyat la «Lliga», ha guanyat en Prat de la Riba. Ningú, ni els seus enemics polítics, podem negar-li un talent d'organitzador i de seleccionador. Ara lo que sí ens sembla mal i deplorem amb tota l'ànima, és que les esquerres no tinguin en aquella casa, que, fet i fet, és la representació més veritat de

Distracció de majordona

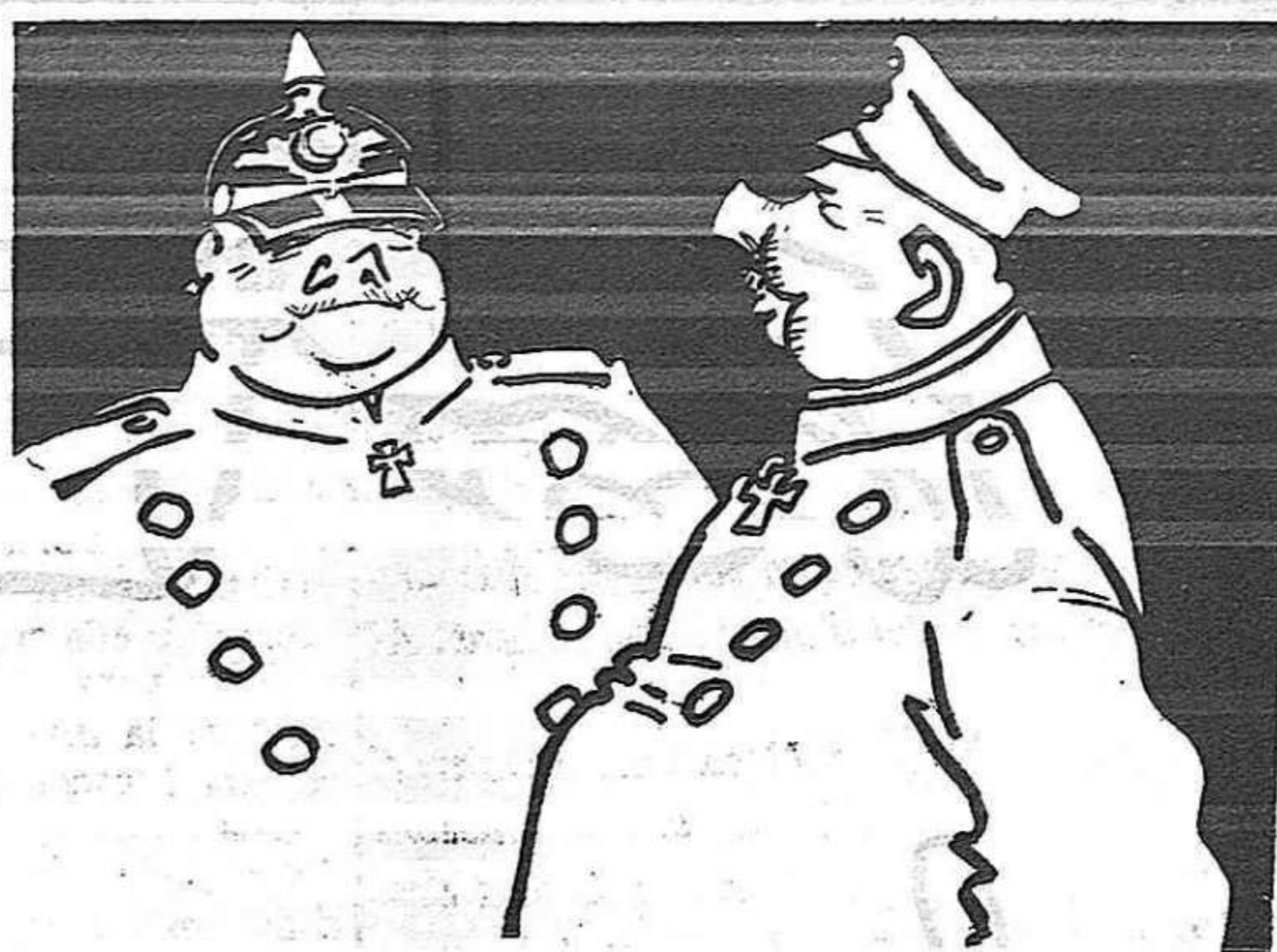

—Ai pobre de mi!... No me'n he recordat que avui és dia de peix.
—Això rai, dona; arrenca el full del calendari.

Antologia bàrbara dels temps moderns (Núm. 11)

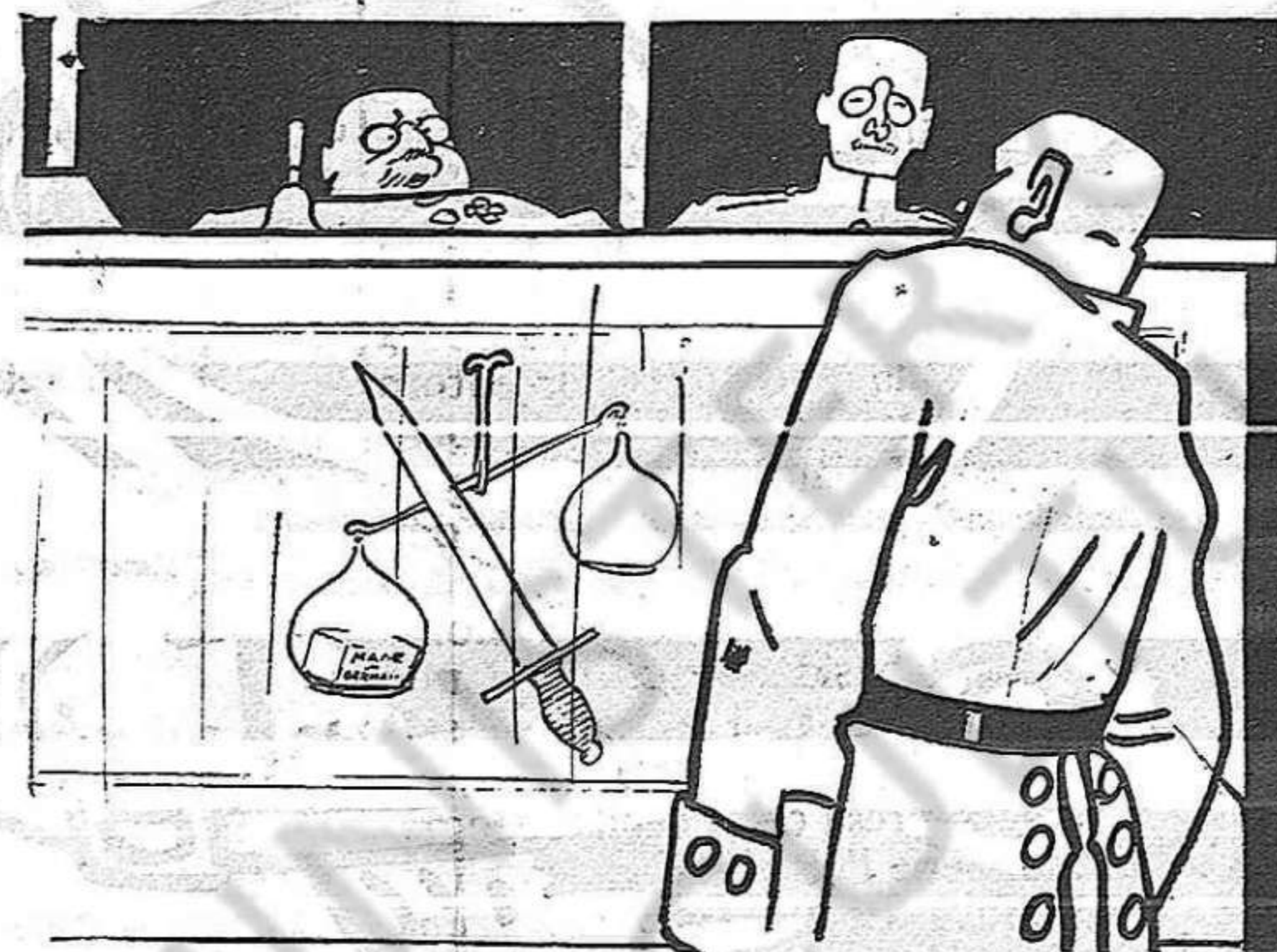
— Què hi ha, senyor neutral?
— Que facin el favor de no fusellar tant seguit, que fan massa soroll i tinc malalts a casa.

— Ja sabs la trista noticia?... Els porcs s'acaben.
— No ho creguis. Mentres hi ha vida, hi ha esperança.

— Que hi han gaires polls an aquesta trinxera?
— Els que ha disposat l'Estat Major.

— Tres mesos de castell per haver faltat a la disciplina. S'ha via tocat a robar i tu violaves.
— Era una vella.
— Doncs sis mesos... per no respectar els monuments històrics

ESPRÉS de molts esforços va acabar la carrera. Era un jovenet esprimatxat i amb un nas molt gros; la seva il·lusió era el predicar. Davant de sa mare, qui l'admirava, improvisava oracions que la velleta judicava admirables; prou ho deia ella a les altres beates farineres, al sortir a les nou de missa de sis:

— Ah! el meu Ramón, sembla un canari. Ja veureu el dia en que prediqui. Allò és castellà i allò és verbo i allò és tot. Un Almonacid, vaja! (Aleshores estava de moda l'Almonacid.)

I el temps passava i les contractes de sermons no venien. Misses barates i prou. Però què no pot una mare? Corrent de sagristia en sagristia, empaitant rectors, i presidents o presidentes de juntes de *Hijas de Maria* o Congregants de lo que sigui, àdhuc menaçant amb anar a trobar al senyor bisbe sinó deixaven cantar des de'l cubell místic an aquell rossinyol eclesiàstic, conseguí els seus propòsits i logrà que lloguessin al noi per a predicar en un festival que devia tenir lloc en l'església parroquial del barri on vegé la llum.

Gent? Un pie. Tot-hom el coneixia an en Ramonet, mossèn Ramonet diguem, tot-hom havia escoltat les lloances de la mare i tot-hom estava ja frisos d'escoltar aquella deu d'eloqüencia que segurament brollaria de la gola del capellà del barri.

Puc assegurar que fins alguns republicans que feia anys i anys que no freqüentaven els sacraments i un barber que ni casat per la Església era, comparegueren al sermó disposats a judicar si mossèn Ramonet era millor o pitjor que en Castelar.

A casa de l'hèroe el trasbals fou gran. Sa mare volgué planxar-li ella mateixa el roquet i respallar-li la sotana. En tot el matí, mentres ell s'estudiava la homilia, no va parlar de dir-li:

— Ramonet, fill, t'has d'afeitar.
— Ja ho sé.

— Ramonet, noi, pensa en arreglar-te la corona.

— Molt bé.
— Ja t'has enllustrat les botes?
— No se'm veuen.

Per fi arribà l'hora solemne, el novell capellà, després d'agenollar-se davant de l'altar, pujà a la càtedra de l'Esperit Sant i començà la seva predicà.

De primer tot anà bé. Fins el barber, lliurepensador, deixà el seu somriç mofeta per escoltar la sagrada paraula, però; de sobte, s'estroncà.

— Mu...i...i...e...e...e... he perdido el hilo. Vaja!

I desesperat se col·locà sobre el cap un mocador de mocar que duia a la dextra per aixugar-se la suor.

Tots rigueren, menys sa mare, i el barber digué:

— Carai! Ja està deshonrat.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 12 AL 18 DE MARÇ DE 1915

Per terra

S'ha confirmat plenament que la lluita a la Champagne ha estat un èxit per als francesos els quals han avençat, en un front de set kilòmetres de llargada, de dos a tres kilòmetres cap al nord. Ademés—i aquest era el principal objectiu del general Joffre—s'ha impedit que'ls alemanys enviessin reforços al front de Polònia.

Una altra feliça conseqüència indirecta de l'ofensiva francesa a la Champagne ha estat l'èxit brillant dels anglesos a la regió La Bassée-Armentières, on han avençat un parell de kilòmetres en un front de prop de quatre i s'han apoderat de les poblacions de Neuve Chapelle i Epinette.

Tant al nord de França com a la Champagne, les pèrdues dels teutons han estat enormes. Se calculen en uns 60,000 homes, dels quals uns 5,000 han caigut presoners.

Al front rus l'intensitat de la lluita ha disminuït. No hi ha hagut durant la darrera setmana cap modificació d'importància. La nova ofensi-

Catalunya, forces suficients per a servir de fre a les imposicions de les dretes que amb tants elements compten dintre d'ella.

Pot-ser fins els mateixos de la «Lliga» n'estarien contents de que les esquerres, en minoria nombrosa i ben triada, fossin representades allí, aixís se treurien del damunt la taca del governar apoiats únicament per forces absolutament conservadores (lliberals d'en Romanones, jaumins, mauristes i conservadors d'en Dato), i un únic motiu d'excusa per a oposar-se a plans i actituds a les quals ara tindran que rendir-se i abaixar-se.

Culpa de qui? No pas del poble qui no ha votat, com no menja aquell a qui serveixen vianda repugnant. Culpa dels directors del republicanisme català, tant i tan bé arrel·lat al cor del poble, que han presentat una candidatura quasi bé de mofa i que han pres per plataforma electoral una cosa risible com la de la seva manera d'opinar en la guerra europea i una altra absurda com la de l'actitudió del senyor Prat com a president de la Diputació.

Aquest senyor, amics meus, necessita fiscals, però fiscals que l'ajudin. Necessita gent que li digui prou, quan afavoreixi massa als seus amics i que li presenti correligionaris nostres, aptes i amb bona voluntat per a ocupar els càrrecs que fins ara ve repartint entre les gents de la seva corda.

D'això n'està convençut tot-hom i la prova major d'aquest convenciment és la victòria de la «Lliga» que no té ni un cinquanta per cent del número de votants que tindria una candidatura republicana en la qual el poble pogués confiar.

Ja està fet; parlem d'una altra cosa. De la guerra què? Això dels Dardanel·ls se veu que és un òs difícil de pelar; tot vindrà, tot vindrà... Però, en canvi, que me'n dieu de l'embestida russa. Són dels rabiosos aquests, no parèn mai la galta dugues vegades; després d'un tantó a tornar-lo.

I per les terres de la Champagne també va bé, i a l'Ipres bé de la mateixa manera. Déu ho vulgui! Que enllestixin depressa i que acabem aviat perque, després de tot, els alemanys, els pobres soldats alemanys a mi

em fan tanta engunia com els altres; com els indis i els del Senegal, i els anglesos, francesos, belgues i aquesta llegió italiana i aquests espanyols i gent de totes les terres que en els moments crítics s'han arredossat sota la bandera francesa.

Què dius ara? Un crim a Gracia. En poc temps n'hem vist tants de crims que ja no ens fan fret ni calor.

Un d'ells o uns d'ells molt me temo que no passin a l'Historia amb el nom de crim de les mongetes, crim de la carn, crim del pa, crim del vi... crim del badar.

Mentres n'hi hagi, bevem-hi.

MORITZ XXXVI

Qui ho entén això?

A la timba de càl Quirse fa rato que estan jugant. Curios, m'aturo a la porta, desitjos de contemplar la cara que dins d'un rato farà tot aquell aixam d'atormentadors d'en Jordi quan el banquè, embutxacant el «líquit» de la jornada, digui al concurs: — S'ha acabat.

Té!... Justament ara és l'hora. La frase sacramental acaba de pronunciar-se. — Prou joc, per avui, companys.— Trontolla la vella taula, desapareixen els daus, la concurrència s'aixaca i... ara sabrem com ha anat la divertida batalla... Preparem-nos a escoltar.

Surt l'hereu de càl Freixures. — Déu n'hi dó!... Setanta rals guanyats en quatre jugades: a fé que no'm puc queixar. — Surt el Pau de les Alzines. — No crec que hagués tingut mai tarde bona com aquesta: en tres cops de daus, tres naps. —

Apareix el vell Nicasi.

— Massa prompte s'ha acabat!...

Vintiquatre rals de ganga...

Dóna gust, així, jugar!...

Passa l'home de la Rossa.

— Vuit, deu, dotze... No està mal.

M'hi he posat amb tres pessetes i en surto amb quinze... Endavant!...

I ve al darrera el Florenci,

passant també el seu balanç i fent trincà a la butxaca els diners que ha pessigat.

I segueix, somrient, el Nofre,

duent encara a la mà les deu o dotze pessetes que li han regalat els daus.

I en surt un altre, i un altre, i un altre, fins al total dels parroquians de la timba i... s'ha vist cas més estrany?

no'n sento ni un sol que's queixi; tots apareixen radiants, contents, vessant alegria, satisets... Tots han guanyat, tots surten de casa el Quirse amb un grapat més de rals dels que a la bossa portaven quan s'han posat a jugar.

Sense esma per preguntàls-hi quina bruixa els ha inspirat, admirat de lo que escolto, i que pel meu pobre cap arriba ja a tocà els límits de lo sobrenatural,

emprenc el camí de casa i entre mi vaig murmurant:

— O aquests jugadors són ximpls, o jo no sé de comptar,

o tot això és una bola, o'l banquè és un desdixat

o aquí s'ha obrat un miracle com el dels peixos i els pans.

C. GUMA

La propaganda fula

—Aboca, fill, aboca!... Acabat l'oli acabats els entusiasmes.

va alemanya a la Polònia septentrional ha sigut deturada. La gran ciutat de Varsovia segueix éssent verda per als soldats del Kaiser.

Per mar

Els submarins segueixen tirant algun que altre vaixell mercant a fons. També han enfonsat el creuer auxiliar anglès *Bayano*. Però aquestes fetes els costen cares. Des del començament del bloqueig s'han perdut nombrosos submarins entre ells l'*U 8* i l'*U 12*, la tripulació dels quals s'ha rendit als anglesos.

El creuer auxiliar germànic *Prinz Eitel Friedrich*, autor d'una pila de pirateries, s'ha hagut de refugiar en un port ianki, perseguit per un creuer britànic.

Poc a poc, els mars van netejant-se de corsaris alemanys. El *Dresden* ha sigut enfonsat el dia 14 pels vaixells anglesos *Glasgow*, *Kenf* i l'auxiliar *Orana*, prop de l'illa xilena de Juan Fernández.

Dels Dardanels i Esmirna, se sab molt poc, oficialment, de les operacions dels darrers dies. Es de creure que d'un moment a l'altre hi haurà noves sensacionals respecte a l'acció contra Turquia.

Per l'aire

Westende ha sigut bombardejat pels avions aliats. Els aviadors anglesos han fet saltar un tren a Dron.

REPICS

Madrid estan ja fent-se els preparatius per a celebrar amb la deguda ostentació el tercer centenari de Cervantes.

Lo curiós és que'l tal centenari no és, com sembla que hauria d'ésser, el del naixement de l'autor del *Quijote*, sinó el de la seva mort.

— Per què esteu tan contents? — preguntarà algú als veïns de la cort, el dia en que se celebri la festa.

I ells, sense interrompre la taral'la respondran:

— Perque avui fa anys que Cervantes va morir-se.

I amb l'alegria retratada en el rostre, seguiràn disparant coets, atipant se de bunyols i ballant, a la memoria del difunt, el voluptuós *agarrao*.

Comuniquen de Mèxic que les *turbas* han assassinat a quatre ciutadans espanyols.

I bé!... ¿Què n'hem de fer, nosaltres, d'això?

Amb aplicar al cas l'hermosa teoria exposada pel Govern, quan, setmanes enrera, l'«angelical» president Carranza va expulsar al representant d'Espanya senyor Caro, està tot arreglat.

Els quatre espanyols assassinats, ¿haviem presentat les seves credencials a les *turbas*?... No.

Les *turbas* que varen assassinar-los, ¿estaven reconegudes per les potencies?... Tampoc.

Doncs, llestos.

Als morts, que se'ls enterrí; als vius, que se'ls deixi estar tranquils... i aquí no ha passat res. ¿No és això, senyor Dato?

Vès, i tan espantats que nosaltres estavem!...

El ministre de la Governació, conversant l'altre dia amb els periodistes, els va ensenyar un article d'un periòdic de Valladolid, en el qual s'assegura amb la major formalitat que no hem de tenir cap temor de que'l blat falti a Espanya, doncs lo únic que succeirà és que... pujarà de preu.

Veritat que això és un consol?...

Però no per nosaltres. Pels *trigueros* de Valladolid que, esperant aquesta puja, tenen temps hà els magatzems de blat plens a curull.

Ha mort, a Lleida, el celebrat dibuixant-pintor Xavier Gosé.

Era encara molt jove i el séu art havia triomfat a tot arreu, éssent sol·licitada la seva firma per les millors revistes estrangeres.

LA CAMPANA DE GRACIA s'havia honrat algunes vegades insertant valents i originalíssims dibuixos séus.

Descansi en pau.

La «Lliga Regionalista» ha tret triomfant tots els candidats que havia presentat.

Per a commemorar aqueix gran èxit, els lligaires, pensen celebrar una «diada».

Una diada amb sonar de la victoria i gat per llebre.

Llegeixo:

«El Centre Maurista de Barcelona ha enviat a don Antoni Maura un *expressiu* telegrama donant-li compte del resultat de les eleccions».

Naturalment que devia ésser *expressiu*...

Expressiu i sentimental.

Deixeu-vos de la victoria!

Uns quants més vots que *El Gallo*!